

Arrest

nr. 227 969 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
                      minderjarige kinderen: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. DAEM *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (verklaring Dublin Unit Bulgarije) blijkt dat verzoeker op 18 november 2014 en verzoekster en hun kinderen op 10 november 2017 de vluchtelingenstatus verkregen hebben in Bulgarije.

Waar verzoekers opwerpen dat hieruit niet kan worden afgeleid of hun verblijfstitel nog geldig is, wijst de Raad er op dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Bovendien vermeldt de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Bulgarije “Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection” van 14 april 2017, p. 7) dat erkende vluchtelingen, zoals verzoekers in casu, een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat een vernieuwing van dit type verblijfsvergunning eveneens mogelijk is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekers in Bulgarije werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, stelt de Raad vast dat niets verzoekers verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekers als vluchteling erkend werden door de bevoegde Bulgaarse instanties sinds 18 november 2014 en 10 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.

3. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoekers herhalen hun persoonlijk wedervaren in Bulgarije. Zij verwijzen tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije en citeren uit landeninformatie ter zake, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om

het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Bulgarije verleend werden, te weerleggen, waar zij echter in gebreken blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden invoeren met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, integratie en sociale bescherming. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als personen die er internationale bescherming genieten. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het herhalen van hun verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen. Verzoekers baseren zich voorts op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande tonen verzoekers nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers én hun kinderen gebruik kunnen maken.

In de mate verzoekers artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij en hun kinderen, die internationale bescherming genieten in Bulgarije, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting. Verzoekers hun levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Waar verzoekers opwerpen dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Uit voorgaande blijkt dat verzoekers niet in concreto aantonen dat zij en hun kinderen, die internationale bescherming genieten in Bulgarije, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat hun dochtertje kampt met psychische problemen doordat ze getuige geweest is van xenofobie tegenover haar ouders, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers geen enkel medisch bewijs bijbrengen ter staving van deze voorgehouden psychische problemen. Hoe dan ook, en voor zover geloof kan worden gehecht aan het ene aangehaalde incident waarbij de hoofddoek van verzoekster in het bijzijn van hun dochtertje werd afgetrokken en zij hier psychische problemen aan heeft overgehouden, tonen verzoekers niet concreet aan dat zij voor deze psychische problemen geen toegang zouden krijgen tot de gezondheidszorg in Bulgarije.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen

neer te leggen waaruit blijkt dat hun dochtertje H. nog altijd psychologische problemen kent naar aanleiding van de behandeling waarvan zij het slachtoffer zijn geworden in Bulgarije. Verzoekende partijen lichten toe dat het de CGVS toekomt om na te gaan of de internationale bescherming die zij in Bulgarije hebben gekregen nog altijd geldig is. Of hun IB in Bulgarije onbepaald geldig is en in welke mate zij nog beroep kunnen doen op de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van xenofobie, zij mishandeld werden en het niet duidelijk is of zij aangepaste huisvesting zullen krijgen. Zij wijzen op de verklaringen die zij hebben afgelegd en de informatie over de behandeling van vluchtelingen in Bulgarije. Verzoekende partijen willen niet terugkeren naar Bulgarije waar de hoofddoek van verzoekster op straat werd afgerukt in het bijzijn van haar dochtertje die daardoor nog altijd ernstige psychologische problemen kent. Verzoekende partijen wijzen erop dat deze familiegezinsleden een kwetsbaar profiel hebben en dat de bescherming in Bulgarije niet effectief is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 juni 2019 opgenomen grond. Zij beperken zich in wezen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de in hun verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleren.

4.2.1. Waar verzoekende partijen de vraag opwerpen of hun beschermingsstatuut in Bulgarije nog steeds geldig is, herneemt de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Bovendien vermeldt de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus Bulgarije "*Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection*" van 14 april 2017, p. 7) dat erkende vluchtelingen, zoals verzoekende partijen *in casu*, een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat een vernieuwing van dit type verblijfsvergunning eveneens mogelijk is.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekende partijen in Bulgarije werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, stelt de Raad vast dat niets verzoekende partijen verhindert om toegang te verkrijgen tot het Bulgaarse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. *In casu* blijkt immers dat verzoekende partijen als vluchteling erkend werden door de bevoegde Bulgaarse instanties sinds 18 november 2014 en 10 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.

4.2.2. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die de internationale bescherming genieten in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de

status van verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Bulgarije verleend werden, te weerleggen. Ofschoon niet kan ontkend worden dat de situatie van (erkende) vluchtelingen in Bulgarije moeilijk kan zijn, blijven verzoekende partijen in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Bulgarije, waar verzoekende partijen internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van xenofobie en zij mishandeld werden. Dient echter te worden opgemerkt dat het door verzoekende partijen aangehaalde incident waarbij de hoofddoek van verzoekster in het bijzijn van hun dochtertje werd afgetrokken, niet voldoende zwaarwichtig is om sprake te maken van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betrof slechts een eenmalig, zij het laakbaar, incident waaruit geen concrete afleiding kan worden gemaakt dat verzoekster, en bij uitbreiding haar familieleden, in geval van terugkeer naar Bulgarije gelijkaardige problemen, of erger, zou kennen. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij geen ernstige pogingen ondernomen hebben om hulp te zoeken voor hun beweerde penibele situatie. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vaag dat *“niemand kan helpen”* en had verder geen weet van organisaties die zich inzetten voor het lot van nieuwkomers in Bulgarije, noch had hij ooit contact met hen opgenomen (adm.doss., notities persoonlijk onderhoud 6 november 2018, p. 15). Verzoekende partijen hun vage en algemene verklaringen overal naar werk te hebben gezocht, maar nergens werk hebben gevonden, overtuigen evenmin. Het is daarenboven frappant dat, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, ofschoon verzoekende partijen beweren dat de situatie in Bulgarije onleefbaar is, verzoeker ruim drie jaar gewacht heeft alvorens elders hulp te zoeken en verzoekster bovendien zeer recent een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend.

Dat hun dochtertje H.B. blijkens het medisch attest d.d. 3 juli 2019 neergelegd ter terechtzitting, klachten kent zoals onder meer regelmatig huilen, hoofdpijn en slechte nachtrust, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen. Dat deze het gevolg zijn van de gebeurtenissen in Bulgarije zoals vermeld in het medisch attest, staat niet onmiskenbaar vast. Een dergelijk attest geeft immers geen uitsluitel over de ware oorzaak van haar psychologische toestand. Hieruit blijkt evenmin noch tonen verzoekende partijen aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In zoverre verzoekende partijen de algemene situatie voor vluchtelingen in Bulgarije aanhalen, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn,

betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS